

Çizgi Ömür

Sakince etrafına bakınıyordu. İçinde tarif etmesi zor duygular, fırtınalar, gelecek kaygıları, hayatın anlamını çözme çabaları hiç biri yoktu. Yaşaya yaşaya bütün duyguları tüketmiş gibiydi. Geçen 26 yılda gözünün önüne ne çok sahne geliyordu. Sanki şimdi her şey bitmiş, yapması gereken her şeyi yapmışta yerini bulmuştu.

Eline kalemi aldı.

“Merhaba güzel defter! Ömür ben. Sana bir şeyler yazmak istiyorum Bu yazma isteği içime çoktandır oturan hiçlik hissinden kaynaklanıyor. Kelimelerin şekli o kadar güzel değil. Güzel yazamıyorum. Aslında sağ elimde hastalığımın kaynaklanan hiçbir sorun yok. Ama yine de güzel yazamıyorum. Ya da ben beğenmiyorum bilmiyorum”

Annesinin seslenmesiyle kalemi bıraktı, yavaşça aşağı inmeye çalıştı. Ömür’ün fizik tedavisine ihtiyaç duyan, nedeni hala belli olmayan hastalığı vardı. Kendi deyimiyle o tam bir dengesizdi sokakta tek başına yürüyemiyor, evde ise bunun eksikliğini hissetmiyordu.

-“Geliyorum anne.”

-Ömür, sesleniyorum da duymuyorsun, ne oldu kızım?”

Ömür sofraya otururken konuşmaya devam etti : “Bilgisayarda müzik açtıktan ondan duymamışım. Abim gelecek mi bu hafta sonu?”

-“Evet, tatil vermiş okul. Bende gel dedim. Ne yapacak orada gelsin annesinin yanına

Ömür, ince bir tebessümle güldü: “Özledin sen oğlunu, kesin..”

Akşam vakti. Baba Adnan Bey uyuyor. Gündüz hep uyur, gece bilgisayar başında oturur. Çayı, kahvesi, dolan sigara tablasına kadar her şey eşi Meryem hanım tarafından ayağına getirilirdi. Adnan Bey, psikolojik sorunları olduğu gerekçesiyle emekli edilmişti, sinirli, öfkeli, duygusal, çözümsüz biriydi. Meryem Hanım bütün evi sırtlanmıştı. Sadece varlığıyla var olan bir eş, zihnen parlarsa da sürekli yanında durup destek olmaya çalıştığı hasta bir kızı ve bir de babasıyla sürekli didişen, bu durumu kabullenemeyen vicdanlı ama delikanlı bir oğlu vardı.

Ömür odasına çekildi. Heyecanla kalemi eline aldı. Yazdıkça yazmak istiyordu, yazarak geçmişini temize çekmek istiyordu. Yüreğine tortu olan yaşanmışlıkların tozunu alacaktı. Toz bezi kelimeler olacaktı. Belki o zaman kurtulacaktı bu ‘oyuncak zafer’ hissinden.

“ilk ameliyatımda 11 yaşındaymışım. Ne yapıldı, ne oldu hatırlamıyorum. Tek Hatırladığım kocaman alçıların içinde canımın yandığıydı. Olay değil ama duygular sanırım hatırdaki kalıyor. Küçük bir oyun evimiz vardı. Orada hayat durmuştu. Mahallenin bütün çocukları oradaydık. Hatırlıyorum. O eski, yıkık dökük ev. Evcilik oynarken dünyadan soyutlanırdık. Ben iki adım atar üç emeklerdim ama olsun. Çocukluğumu en az eksikle kapatmama yardım etmişti o eski ev. Sonraları öğrendim. Annem rica ediyormuş, ‘Ömür’ün canı sıkılıyor, gelip onunla oynasınlar’ diye İlk anladığım da ne kadar üzülmişim. Şimdi ise tuhaf. Annem koşup hoplayamayan küçük kızına masaldan güzel bir dünya inşa ediyormuş.

Annem Şimdi mırıldana mırıldana evi süpürüyor. Okula başlayacağım o ilk gün hala aklımda, mahalle okulunda başlamıştım. Eve yakın diye bir şey olsa annem hemen yanıma koşacaktı. Sınıfa girdiğimizde çocukların bana bakışlarını sanırım hiç unutamayacağım. İnsan zaten bir sevdiğinin ona bakışını unutmaz; bir de aşağılayıcı, küçümseyici, öteleyici bakışları. Bana aşkla bakan da oldu evet. Yüreğim ikiye ayrıldı. Bana başka bir dünyadan gelmişim gibi bakanlar ve yüreğinin

dehlizlerinde dolandığım sevdiğim adamın bakışı. Ne zaman aklıma sınıfa ilk girdiğim de, attıkları bakış gelse, o zaman sevdiğim adamın içinde okyanusları yüzdüren bakışlarına sığınıyorum. Orada normalim, orada başkası yok, bedenim yok. O bakışları bulana kadar insanların yaralayıcı bakışlarına maruz kalıp içime çekildiğim doğrudur.

Ömür, defterine bir başlık attı 'Boş ders telaşı' ardından annesinin yanına gitti. Adnan bey kalkmıştı. Kudretli, güçlü, dünya yükünü taşıyabilecek Meryem, eşine karşı anlayışlıydı. Kendi gururunu incitmeden bu adamın bunalımlarına, hizmetine katlanıyordu.

Ömür, babasının yanına gitti. Her zamanki konuşmalar dışında, yeni bir söz geçmiyordu. Zaten Adnan Bey çok konuşamaz, sıkılırdı: "iyi misin baba, iyiyim kızım, kötüyüm" arada saplantı haline dönüşen düşünceleri.

Odasına çekilmek iyi gelecekti, dersten kaçan çocuklar gibi kendisini acıtan şeyleri yazmaktan kaçsa ne olacaktı?

"boş ders telaşı" çocuklar en çok boş dersleri sever ya, boş ders eşittir beden eğitimi. Öğretmen "dışarı çıkabilirsiniz! Ama bahçede kalın ve ses çıkarmayın" dediğinde çocukların "oleeey" çığlıklarıyla eş zamanlı bir hüziün çökerdi içime. Sanki dışarlardan görecekler sanıp yüzümü önümde duran, asla içinde ne yazdığıyla ilgilenmediğim kitaba gömerdim. Beden eğitimi demek, benim için ya sırada oturup sınıf çiçeklerini sulamak ya da başkalarının kolunda dışarı çıkıp bir sandalyeden onların dağılan, coşan, kahkahalı oyunlarını izlemek, aynı zaman da yüzüme hiçbir üzüntü ifadesi aksettirmeden kuyruğu dik tutma dersiydi."

Ömür noktayı koyduğunda içinde kalan bir anın noktasını koymuş, bir çocukluk acısını noktalamış gibi hissetti. Yüreği hafiflemişti. Sonra tebessümü yüzünden hafifçe silindi. Ufak bir gölgeyle hızlıca yazdı: "Beden eğitimi dersi karneme 3(orta) geldi. Tekerlekli sandalyede olsam 0 vereceklerdi herhalde!"

Odanın kapısı hafifçe aralandı. Ömür'ün gözündeki ışık birden gitti. Arkadan yaklaşıp gözlerini kapatan el hınzırca gülüyordu. Güya sesini değiştirerek sordu

"Kimim ben? Ömür bıkkın bir tavırla gözlerini kapatan eli çözmeye çalıştı. "Aman be Ahmet. Bilmiyorum sanki sen olduğunu on senedir aynı giriyorsun şu kapıdan. "

Ahmet, parlayan bakışlarını Ömür'e çevirdi. Yanağını sıkarken konuştu: "On senedir bir ömür var burada ondan olabilir mi acaba? Odadan o kadar az çıkıyorsun ki saçlarını uzat camdan oradan tırmanayım. Boyanın da dibi gelmiş."

Ömür gözlerini tavana dikti: "Ee neden geldin?"

O arada Ahmet Ömür'ün önünde duran defteri fark etti: "Aaa, ne yazıyorsun bakayım mı"? Deftere uzanan eline hızlıca vurdu. "Çek şu elini Ahmet. Aysel teyze öğretmedi galiba özel eşyalar karıştırılmaz."

Ömür'ün telefonu çaldı. Ömür eline aldı. Şefkatle tebessüm etti.

Ahmet bunu görmüştü. Siteyle karışık : "Davul bile dengi dengine nişanlın mı arıyor? Ömür bu söze çok sinirlendi: "Onun kör olması seni neden rahatsız ediyor?"

Ahmet: "yanılıyorsun kör olması değil, senin kafan da saçma bir eşleştirme yapman. Neyse daha önce çok konuştuk bunu. Selam söyle benden de.."

"Ömür, akşama dışarı çıkacak bizimkiler gelirsin sende tamam mı? Görüşürüz.

"Selim gelecek akşama. İstersen siz katılın bize.."

Akşam vakti Ömür Selim'in elini tutmuş evin içinde ilerliyorlar: "Basamak var, dikkat et."

Selim tebessüm etti : "Sende dikkat et."

Masanın etrafından dolanarak koltuğa oturdular. Uzun ama derin bir sessizlik vardı. Ömür bakışlarını Selim'e çevirdi: " Annemler beraber çıktı ya ben de Ahmet, Yeşim, Ali falan buraya çağırdım. Hem bir araya gelmiş oluruz "

Selim, Ömür'ün bu telaşına tebessüm etti: "Bir şer şey demedim, tedirgin olmana gerek yok hep beraber otururuz. Nişanı da konuşmuş oluruz. Herkesin izin alabileceği bir güne ayarlayalım. Onlar senin çocukluk arkadaşın. Hepsini yanında olmalı"

"Tamam, onu da konuşuruz tabii. Bakalım ne diyecekler. Babam karışmıyor zaten. Abim de bize bıraktı."

Güzel bir akşam geçmişti. Ömür'ün içini burkan tek bir olay olmuştu. Kumral saçlarını simsiyah bir renge boyamıştı. Arkadaşları yakıştığını söylemişti. Selim'in yüzündeki gölgeyi görmüştü Ömür. Sonrasında abartılı bir ilgi gösterdi Selim'e.. Elini tuttu, elini yüzüne koydu, dans etti. Göremediklerini hissettirmek ister gibi elleri hep Selimle beraberdi. Sonrasında pişman oldu. Kendisi de biliyordu, kendisine de yapıyordu. Abartılı ilgilerin acıma hissine karışık bir şefkatten beslendiğini. Yüreğinin ucunu merhametle yakmıştı. Aşkla yakmadığını merhametle her dokunuşunda Selim'e hissettirmişti. Diğerlerinin ona yaptığını, o ömrünü paylaşmayı düşündüğü adama yapmıştı. 'Sana rağmen seni seviyorum' diye bağırması ona. Ne acıydı, sevgisine katmıştı bunları. "Peki ya Ahmet dedi? Ahmet. Onu gördüğüm de hissettiğim şey ne?" dedi. "Çocukluk arkadaşım" diye telkinde bulundu.

Ömür defterinin başına geçip kalemi eline aldığı anda içi burulmuştu. Hem bu akşam Selim'e davranışlar için, hem de bu arkadaş toplantısı o eksik hissettiği üniversite yıllarını hatırlatmıştı

"Bunu Selim'e yaptım! sevdiğimi sandığım adama acıdım. Saçımın rengini göremedi diye üzülüp ona abartılı bir ilgi gösterdim. Ne yazık.. O zaman nasıl emin olabilirim insanların beni bedenime saygılarından dolayı sevmediklerine, benim fikrimi, duruşumu yüreğimi sevdiklerine nasıl emin olabilirim? Ben Selim'i neden seviyorum? Selim'i seviyor muyum? Bana bakınca sadece bir karanlığı görmesi, bedenimin abartılı kıvrımlarını, dengesiz duruşlarını görmemesini mi seviyorum? Bencilce bir sevgi bu!

Arkadaşlarıyla geçirdiği müzikli, sohbetli anlardan sonra üniversite ortamının acıttıklarını, insanların her yaptığına nasıl kulp bulduklarını yazdı.

Bu akşam Ahmet, Yeşim, Ali güzel zamanlar geçirdiğimizde şunu fark ettim. İnsanlar bedenini aşır ruhunu görebildikten sonra normal davranmaya başlıyorlar. Arkadaşlarımla aynı mahallede büyüdüğüm için bana karşı doğallar: 'insan' olduğumun farkındalar. Benimde sevdiğim bir adam olduğunu, izlediğim filmler olduğunu, içimde insana ait bütün duyguları taşıdığımı görüyorlar. Ama mesele Selim'e gelince değişiyorlar. Görmediği için beraber olmamız zormuş. Şimdi nasıl oluyor? Ben onların engellisi, Selim ise başkasının engellisi mi oluyor. Kafam karışık. En iyisi bunları düşünmemektir belki de.

Üniversite demiştin değil mi? Evet. Onu yazacaktım. Kafam Selimle o kadar meşgul ki, meseleyi atlardım. Biliyor musun, çok başarılı bir öğrenci olmam bile bir sebebe bağlanıyordu. " Zaten Ömür bütün gün evde dışarı çıkamıyor, çalışacak tabii.." İnsanın başarısı bile, diğerlerinden farklı olan bir uzvuna bağlanıyor. Bunu aklım almıyor! Nasıl olur bir insan kör, sağır, ya da benim gibi yürüme problemi olan biriye nasıl bütün sosyal hayatındaki başarı ve başarısızlıkları bu sebebe bağlanıyor. Engelli olmak bir kişilik mi? İnsan engelli olup aynı zamanda başarılı, başarısız, çalışkan, tembel, sağcı, solcu falan olamaz mı? Körebe de süttten kabul edilen oyuncu gibi bütün yaptıklarımız oyuncuktan mı kabul ediliyor. Yorgunum, yüreğim yorgun. İstedğim ne bilmiyorum.

Ömür defteri kapadı. Uyumaya hazırlanırken içeriden gelen Abisinin sesine ayaklandı. İçeri girip sınıksık sarıldı Yusuf abisine. Annesi Meryem Hanım oğluna çeşit yemek hazırlamıştı. Beraber sofraya oturdular. Baba Adanan Bey yine uykudaydı. Ömür'ün canını bu durum sıkıyordu. Asıl eksikliğini hissettiği şey sağlam bir denge, düzgün yürüyen iki ayak değildi. Babasının olması gereken zamanlarda ve anlarda olmaması onun anılarını eksik bırakıyordu. Ama babası görünürde vardı, ayakları da görünürde sağlam değildi. Onun için eksik olanın sağlığı olduğunu düşünüp durdu dışarıdan görenler. Oysa eksik kalan yanı ruhundaki baba boşluğundan başka bir şey değildi. Beraberce yemeğe, sohbeta koyuldular. Yemek yerine özlemlerini yediler. Birbirlerine doydular.

Aynı şehrin uzak sokağında ruhu huzursuz iki kişi vardı: Selim ve Ahmet. Selim, Ömür ile olan ilişkisinde eksik olan şeyi hissediyordu. Ne kendi karanlığı, ne de Ömür'ün yavaş giden bacakları. Birbirlerine sığınmışlardı. Bu akşam sık sık kendisine dokunan Ömür'ü düşündü. Aşkla değil şefkatle ve teselli ile. Kendisi de aşık değildi. Ömür'le gizli bir anlaşma yaptıklarının farkındaydı. Birbirlerine söylemeseler de, bu durum canını sıkıyordu. Engelsiz insanlara(!) sürekli kızıp duruyorlardı. Neden bizi ötekileştiriyorsunuz. Farklı olan tek şey beden, göz, kulak, ayak, el.. Ama beraber olmaya çalışarak kendilerini ötekileştiren İnsanlar gibi davranıyorlardı. "Toplumun bize baktığı gibi bakıyoruz birbirimize" diye geçirdi içinden. 'Ahmet'e yazık' dedi. 'Seviyor, sevdiğimi.' Görmese de hissediyordu.

Ahmet ise düşünüyordu Çocukluk arkadaşına yere düşmeden bisiklet sürmeyi öğretmeye çalıştığından bu yana âşıkı. Ömür neredeyse Ahmet oradaydı. Beraber koyun koyuna uydukları çocukluk yılları olmuştu. Etraf, mahalleli bu defa "Aman çocukları çok yan yana koymayın" demiyordu. Öyle ya, Ömür Ahmet'ten daha eksik(!) olduğuna göre çocuğun gönlü kıza kaymazdı. Ama öyle olmamıştı. Ömür bir gülerdi mesela, Ahmet için bütün insan gülüşleri diğer olurdu. Nasıl severdi geceye inat eden simsiyah saçlarını. "Bana inat edip rengini mi değiştirmiş" dedi içinden. Ama kokusu aynıydı. Bu yan yana mesafeyi uzatmak istemiyordu. "Seni seviyorum tek karası saç olan Ömür" diyecekti. Sonra Selim'i düşündü. "İkisini de bu saçma kıyastan kurtaracağım" dedi "Birbirlerine hakaret ediyorlar" dedi.

Ertesi Sabah durumu annesine anlattı "Nasıl olur evladım" aldığı tek tepkiydi. Annesi şaşırılmıştı. Fakat Ömür'ü hiçbir zaman 'değişik' görmemişti. Durumu özetleyen cümleler Ahmet'in hemen ardından döküldü ağzından "Onca sene diz dize geçirdiler. Bundan sonrada yürek yüreğe oluverirler"

Ahmet iki adımda karşı evdeydi. Evin oğlu sayılırdı. Yusuf abisi, Meryem de annesi gibiydi. "Ömür'ü görmeye geldim" dedi. Kapıyı hafifçe araladı. Ömür yine kalem elinde, yine yazıyordu. Orada olduğunu belli etmek istercesine vurdu kapıya

-“Ömür, girebilir miyim?” Ömür hemen defteri kapadı kenara koydu. Sonra tedirginliğini saklayarak tebessüm etti:

-“Hayırdır. Sen böyle kibar kibar gelir miydin? “

-“Ne yapsam da beğenmiyorsun. Seninle işimiz var”

-“Kapıda bekliyor. Sana gerçekten bir şey olmuş. Sabah sabah geldin. Rüyanda mı gördün?”

-“Gördüm rüyam da, ama dün değil. Bir günlük bir rüya değil bu.”

Ahmet bakışlarını Ömür'e çevirince gözlerinin huzursuz olduğunu gördü. Onu iyi tanıyordu. Gözünde bir ışık vardı, ne zaman canı sıkılırsa gözündeki ışığın yerini sis alırdı. Söyleyeceğini yutarak sordu.

-Bir şey oldu, oldu mu? İyi gözüküyorsun”

Ömür ayaklarını altına katlayarak yatağa oturdu. Ahmet hemen karşısındaki sandalyeye oturmuştu.

Ömür usulca anlatamaya başladı

“Ahmet. Ne yapıyorum biliyor musun bu aralar? Ahmet soracak oldu. Ömür susturdu: “Dinle, merak ediyorsun, merak eden gözlerle bakıyorsun senelerdir bana. Yeşim, Ali, siz hep beraber çocukluk oyunlarınızı bana göre ayarladınız değil mi? Bir kere sek sek oynadığınızı hatırlamam. Ben ip atlayacağım diye bağırınca nasıl korkmuştunuz düşerim diye. Ali’nin üstüne düştüm ama. Zavallı Ali..

Berberce güldüler. Ömür zamanı yakalamak ister gibiydi: “ Sonra okula başladık. İlkokulda çocuklar daha mı acımasız oluyor? Pat pat söylemişlerdi “ama sen niye böylesin? “

Ahmet yüzüne uzandı Ömür’ün. Ömür, şefkatli bir okşayış bekliyordu. Kendisinin saçının rengini görmediği için üzülen Selim’e yaptığı gibi. Ama Ahmet gözüne uzandı. Hafifçe sildi.

-“ Yüzünü yıkamadın galiba, ya da çok ağladın çapak yapmış”

Ömür hafif bir tebessümle Ahmet’e baktı. Sonra uzanıp haftalardır yazdığı defteri Ahmet’e uzattı.

-“Bak günlerdir buraya bir şeyler yazıyorum. Yazdım da zaten. İnsanları affetmek istiyorum Ahmet. Onları affedersem özgür kalacağım.” Ahmet, Deftere uzandı. Sayfalarını çevirdi. Sayfalarca yazmıştı “Bunları okumamı istiyor musun? Senin özelin bunlar” diye mırıldandı. “İlk okuyucum olacaksın işte.” diye cevapladı Ömür.

Ahmet defteri masanın üzerine bırakırken konuştu: “bence yazman gerekenler bitmedi canım”

“Sen niye gelmiştin ki? Ben öyle oturdum anlatıyorum. “öylesine, sana bakmaya geldim. Baktım gidiyorum”

Ömür, hemen ardından defterini eline aldı.

Az önce seni Ahmet’e veriyordum! Neyi okumasını istedim bilmiyorum. Neler çektiğimi falan mı? sürekli soru soruyorum. Hiçbir cevap yok. Hayal etmek istiyorum. Seni asla kimseye vermeyeceğim ‘sarı kapak’ adında bundan böyle “ sarı kapak” Hayal ediyorum şimdi. Babam yanımızda olsaydı bedeniyle değil, ruhuyla. Anılarımız da olsaydı. Okulda kapıda bekleyeydi. Eve elinde poşetlerle gelseydi. Yusuf abim bunları yapmaya çalışıyor. O da okula gittikten sonra çok sıkılıyorum. Sanki seneler geçecek ve ben hala sana bir şeyler yazıyor olacağım. Hala hayatım ve yaşanmışlıklarım minyatür olacak. Bu ruh hali gitmiyor içimden. Mutsuz görünmek istemiyorum. Zaten benden onu bekliyorlar. Şimdi yağmur yağıyor. Altında koşabilseydim daha mı mutlu bir insan olacaktım? Belki de mutlu olurum. Bir söz var “nerede değilsem orada mutlu olacaktım gibi” Uzatmanın anlamı yok. Artık yazı yazmayı bile beceremiyorum. “

Selim ise, dün gecedan beri yapmak istediğinin ne olduğunu düşünüyordu. Ve kararını verdi. ‘Eşref Armağan’ gibi olmak istiyordu. Görmediği halde, perspektifi bile resme sokan Eşref Armağan’a hayranlık duyuyordu. “Gökyüzünü çiziyor, Parmak uçlarıyla, dokunarak görüyor. Ben de yapmalıyım. Benim gökyüzümü insanlar görmeli.” Diye düşünüyordu. Hayali Yurtdışı değişim programıyla Güzel sanatlar fakültesinde okumaktı. Peki ya Ömür ne olacaktı? Denildiği gibi mutlu bir yuvayı elinin tersiyle itecek miydi? En iyisi Ömür ile konuşmak, hayallerinin farklı olduğunu söylemekti.

Ömür, Yusuf abisi ile dışarı çıktılar. Güzel bir yere oturdular. Hava açıktı, Güneş Yusuf, Ömür’deki bu değişimleri, mutsuzluğu hissetmişti. “ Selim’i de alalım gidip” dedi. Beraber güzel bir yemek yeriz.

Ömür tebessüm etti: “Selim erkek arkadaşım sayılır. Sen çok ileri görüşlü, modern bir abi misin?”

“ Öyleyim biliyorsun. Babam gibi değilim” güldüler. Ömür şakaya vurarak içindekileri söyledi. “

İkimiz de sağlıklı olsaydık böyle düşünmeyecektin. Şimdi bir kör, bir total yani yemek yesek ne olacak değil mi?"

Yusuf, kardeşi Ömür'e tepki göstermedi. En azından Ömür'ün beklediği gibi sert bir cevap vermedi. Yumuşak sesiyle konuştu: " Sen eskiden böyle değildin. Yirmili yaşlarında kelebek gibi rengârenktin. Hayatının merkezine sende olmayanları almazdın. Diğer insanlara kızardın. Şimdi az önce geçerken sana dikkatli bakan kadına gözlerini dikerdin mesela, uzun uzun. Bakılmanın nasıl bir şey olduğunu fark etsin de başını eğsin diye gözlerini sana bakan kadından çekmedin. Ömür, kardeşim. Konuşur musun, sana böyle hissettiren ne? Seni değiştirip kabuğuna çeken şey?"

Ömür. Biraz da sesini yükselterek hızlıca sıralamaya başladı.

"Derdim ne? Ne biliyor musun sevgili Abim, kafanı eğ bir yolun biçimsizliğine bak! Kolundan çıksam yürüyemeyeceğim. Bu şartlarda temiz hava almak için bile yanıma bir çoban gerekiyor. Bireysel alanım yok! Sinemaya gitmek için bir arkadaş bulmam şart çünkü doğru düzgün asansör yok. Alışveriş merkezine gideyim. Arabayı verin. Engelli park yerleri var. Ama koyacak yer yok. Yürüyen merdivenler düz değil tekerlekli sandalye ile gitsem kayar, ayakta gitsem yuvarlanırım! Yaşamaya çalışıyorum. İnsanların hep yaptığı şeyleri yapabilmek için birilerinin bir şeyleri düzeltmesini bekliyorum Bir de tabii az önce tepki vermediğimi söylediğin o kadının bakışlarından binlercesi üzerimde! Daha sayayım mı?"

Yusuf, bütün bu açıklama boyunca kardeşini hiç bölmedi. Kendi gördüğü şeyleri kardeşinin yüksek sesle söylemesi hoşuna gitmişti. Usulca sordu kardeşine :” Başka”

Ömür pes etmiş ve sakince cevapladı:

“Ahmet’i seviyorum ben.” Yusuf’un gözleri kocaman açıldı: “Bizim Ahmet?”

“Bizim Ahmet.. Abi, bütün yaptıklarımın saçmalamalarımın sebebi bu. Onunla aynı değiliz diye kendime ispatlamaya çalışıyorum. Bunu yaparken kendimi azaltıyorum, aşağılıyorum. Küçüklükten beri hissettiğim bir şey. Ama hep bir yerlerde olacak. Ne zaman arasam gelecek,, hayatımda duracak diye düşünüyordum. Şimdi büyüyünce, Onun hayatında biri olacak. Bende Selim’le...” cümlesi yarım kaldı. Abisine sarıldı. Bundan sonra her şey daha kolay olacaktı. Abisine yüreğini açmıştı. Üzerinden dünyanın yükünü attı.

Sıra Selim ile yapılacak konuşmaya gelmişti. Sözleşmiş gibi birbirini aradılar. Şimdi Yusuf yerine Selim vardı Ömür’ün karşısında. Garsonun sorduğu “Ne içersiniz?” sorusuna iki farklı cevap geldi. Ömür bol köpüklü Türk kahvesi istemişti. Selim şekersiz çay.

Sessizliği Selim bozdu: “ çay ve kahve gibiyiz fark ettin mi? Sen köpüklü kahvesin ben şekersiz çay gibiyim.” Ömür, bu benzetmeye tebessüm etmekle yetindi. Selim hep bunu yapardı. Ne zaman zor bir şey konuşmaya başlasalar kelimelerle resim çizecek kadar kuvvetli benzetmeler kullanırdı.

Ömür, Kahveyi koklarken konuştu: “Farklı olduğumuzu söylüyorsun.”

-“ Aynen öyle söylüyorum. Yan yana güzeliz. Ama kahveyle çay ne birbirine karışır ne ardı ardına içilir. “

Ömür çok güzel güldü. Selim bunu görmüştü “ Bana hak veriyorsun, çünkü sende öyle düşünüyorsun. Hata ettik değil mi? insanların bize yaptığını biz birimize yaptık.

“ Seni çok seviyorum” diye söze girdi Ömür. “Ama sohbetini, varlığını, dostluğunu. “ Ardından Selim, resim çizmeye gideceğini, Eşref Armağan gibi kendi gökyüzümü çizmekle ömrünü geçirmek istediğini, bunun için yurt dışı değişim programlarından birine kayıt yaptırdığını söyledi. Ömür çok şaşırды, çok sevindi. “yapamam” dediği resimle barışmıştı. Selim çayından son yudumunu aldı ve Ömür’ün yüzüne onu görürmüşçesine baktı

-“ Ben gökyüzünü çizmeye gidiyorum. Sen de defterler dolusu anlattığın Ahmet’e koş. Bence o da seni seviyor. ” Ömür şaşırmişti kakhaha attı. Şakayla karışık sitem etti

-“ Sen görüyorsun! Beni kandırdın değil mi? Ne fenasın Selim.”

-“ Tabii görüyorum. Cisimlerin şekillerini göremedikçe, insanların duygularını görmeye başlıyorsun.”

Hayatlarını şekillere göre değil de, hayallere göre belirlemeyi seçen iki insan olarak yerlerinden kalktılar. Selim, gökyüzünü, kuşları, rengârenk tabiatı çizmeyi öğrendi. Görmediği cisimlerin yansımalarını çizdikçe insanlar ona hayran oldu. Ömür ise o günden sonrasını yeni bir deftere, bu defa kapağı beyaz olan bir deftere yazmıştı.

“ Artık cümlelerimde soru işaretleri yok. Ahmet şimdi içeride düğün davetiyelerini seçmeye çalışıyor. Babam farklı bir insan olmaya çalışıyor. Selim’in dediğini yapıyorum. Babamın duygularını görmeye çalışıyorum. Abim, annem ve ben babamı hayatımıza dahil etmeye çabalıyoruz. Selim’e bir hayat borcum var: Bana hayat nasıl yaşanır onu gösterdi. Kendisi de insanların daha önce hiç görmediği denizleri, gökyüzünü çiziyor. Çizdiğimiz hayatlar da mutluyuz. ”

Ömür ve Ahmet en güzel hediye Selim’den aldı Selim ikisinin bulunduğu yağlı boya bir tablo hediye etmişti. Üstelik her ikisinin yüzü tablodakinin bir ayna kadar aynısıydı. Herkes Selim’in gerçekten gördüğünü düşünürken Ömür gerçeği biliyordu: “Selim, insanların cismini değil duygularını görüyordu”

Çizgiden Ömür renkli bir yağlı boya resmine dönüşmüştü.